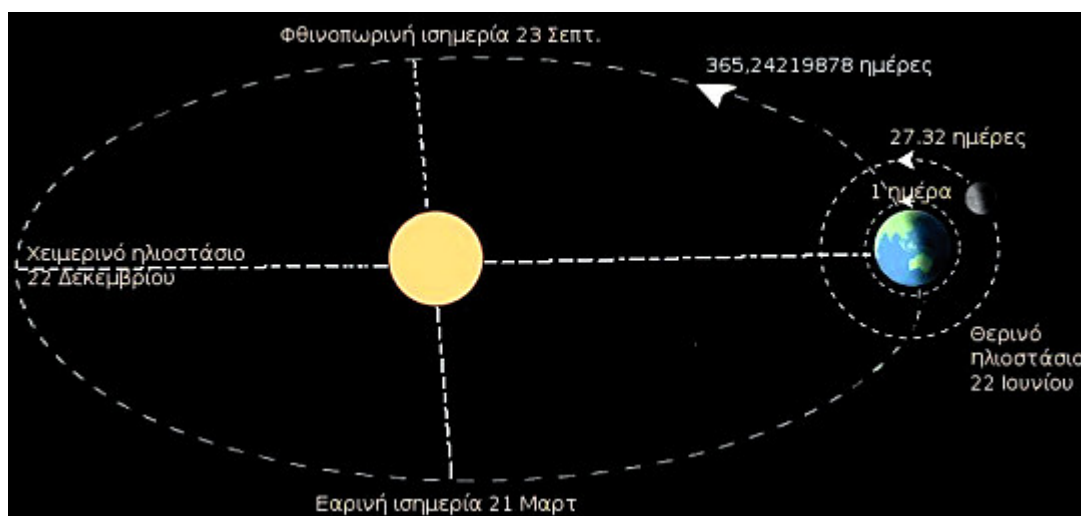

Ιουλιανό και γρηγοριανό ημερολόγιο (ήτοι ο τραγέλαφος του ημερολογίου, η χαζομάρα των ΓΟΧ και η υποκρισία της Εκκλησίας)

✘ Μια από τις συνήθειες επωδούς όλων των απολογητών, είναι ότι η Εκκλησία δεν αντίκειται στην Επιστήμη, και στο παρόν θα διαπιστώσουμε ότι η θεώρηση αυτή είναι πέρα για πέρα αναληθής και η λογική κατάσταση της Εκκλησίας και των πιστών που την ακολουθούν είναι για κλάματα. Επίσης θα μυρίσουμε κάτι από τις διαμάχες των ίδιων των χριστιανών ειδικά των ορθοδόξων.

Ημερολόγια

Ημερολόγιο είναι ένα σύστημα καταμέτρησης και παρουσίασης του χρόνου με σταθερά μεγέθη. Το βασικότερο σταθερό μέγεθος, όπως λέει και το όνομά του, είναι η ημέρα .

Τα πιο χρήσιμα και λειτουργικά ημερολόγια είναι τα ηλιακά, στη βάση των δύο βασικότερων κινήσεων του πλανήτη μας, ή όπως τα έβλεπαν τότε οι άνθρωποι από την κίνηση του Ηλίου, είτε σαν ημέρα-νύκτα, είτε από το πόσο ψηλά ή χαμηλά έφθανε στον μεσημβρινό ορίζοντα, δηλαδή την εναλλαγή των εποχών. Έτσι

ορίστηκαν τα βασικά μεγέθη σαν την ημέρα και το έτος. Από αρχαιοτάτων χρόνων έγιναν προσπάθειες του ακριβούς προσδιορισμού των ημερών που έχει ένα έτος και αυτό οδήγησε στην δημιουργία διαφόρων ημερολογίων, που με την πάροδο των ετών και την εξέλιξη της ακρίβειας στην Αστρονομία γίνονται όλο και ορθότερα.

Επιπλέον, υπήρξαν και τα σεληνιακά ημερολόγια αρχαιότερα των ηλιακών, που μετρούσαν ημέρες και μήνες, δηλαδή εκτός από την εναλλαγή ημέρας-νύκτας, ακολουθούσε τον πλήρη κύκλο των φάσεων της Σελήνης που κρατάει 29,5 μέρες. Αυτό ήταν και το έναυσμα της εμφάνισης των 12 μηνών που κρατούσαν ο ένας 29 και ο επόμενος 30 ημέρες για να υπάρξει ισορροπία.

Το σεληνιακό και το ηλιακό έτος δεν ταυτίζονται μεν (για τον λόγο αυτό επροστίθετο συνήθως ένας 13ος μήνας), αλλά κάθε 19 χρόνια (ο κύκλος του Μέτωνος) η σειρά εναλλαγής των σεληνιακών “ετών” επαναλαμβάνεται και έτσι υπάρχει μια σχέση των δύο βασικών ημερολογίων που το κάθε ένα είχε τον ρόλο του στην αρχαία εποχή.

Κομβικά σημεία αναφοράς για την αρχικοποίηση των μετρήσεων στα ηλιακά ημερολόγια είναι οι ισημερίες (21/3 και 22/9), δηλαδή οι μέρες που όπως λέει και η ονομασία τους, η διάρκεια ημέρας και νύκτας είναι ίδιες, και τα ηλιοστάσια που είναι το μεν χειμερινό (21/12), η μέρα του χρόνου με την μεγαλύτερης διάρκειας νύκτα για το Βόρειο Ημισφαίριο, ή το θερινό (21/6) με την μεγαλύτερης διάρκειας ηλιοφάνειας για το Βόρειο Ημισφαίριο. Μάλιστα σαν σημαντικότερη θεωρείται η εαρινή ισημερία που είναι το βασικότερο σημείο αναφοράς στις αστρονομικές μετρήσεις.

Στην ρωμαϊκή εποχή και σε αποτέλεσμα του μεγέθους της αυτοκρατορίας, επιβλήθηκε το ιουλιανό ημερολόγιο (46 π.κ.ε) με βάση τις οδηγίες του αστρονόμου Σωσιγένη, που μέτρησε το έτος στις 365,25 μέρες, σε αντικατάσταση του παλαιότερου ρωμαϊκού ημερολογίου του Νουμά ή του αντίστοιχου μακεδονικού (365 μέρες), το οποίο είχε ήδη φθάσει σε διαφορά 80 ημερών. Για να λυθεί το πρόβλημα της πλεονάζουσας κατά 1/4 ημέρας (από τις 365), προτάθηκε ένα δίσεκτο έτος κάθε τέσσερα που θα διαρκεί 366 ημέρες για να λυθεί το πρόβλημα.

Το γρηγοριανό ημερολόγιο

Στην πραγματικότητα, το αστρονομικό έτος (“τροπικό” όπως λέγεται) είναι λίγο

μικρότερο (365,24219878 ημέρες) του ιουλιανού. Έτσι υπήρχε μια διαφορά που ενώ στην αρχή δεν ήταν εμφανής και μετρήσιμη (Η ακρίβεια του ιουλιανού έτους είναι: πλεόνασμα μίας ημέρας στα 128 χρόνια), μετά την πάροδο τεσσάρων αιώνων, το ιουλιανό είχε ήδη προχωρήσει κατά τρεις ημέρες, αλλά με την πάροδο 16 αιώνων η διαφορά έφθασε στις δέκα ημέρες (σήμερα και μέχρι το 2100 είναι 13 μέρες). Με αποτέλεσμα το 1582 στην δυτική Ευρώπη να επικρατήσει σταδιακά ένα νέο ημερολόγιο που διορθώνει το παλαιότερο (η 5η Οκτωβρίου έγινε 15η) και λέγεται “γρηγοριανό” (από τον πάπα Γρηγόριο ΙΓ΄ που το υιοθέτησε στην βάση προτάσεων των αστρονόμων Χριστόφορου Κλάβιους και Λουίτζι Λίλιο). Το ημερολόγιο αυτό έχει ακρίβεια μία μέρα διαφορά στα 3300 χρόνια, και διορθώνει το παλαιό, σχετικά εύκολα, καταργώντας από τα δίσεκτα έτη, τα επαιώνια έτη (2100, 2200 κλπ) εκείνα που δεν διαιρούνται με το 400. Δηλαδή σαν δίσεκτα από αυτά, θεωρεί τα 400, 800, 1200, 1600, 2000, 2400 κ.λπ.

Είναι προφανές ότι η χρήση του ημερολογίου είναι βασική και χρήσιμη για όλες τις ανθρώπινες δραστηριότητες, γιατί αρχειοθετεί την καθημερινότητα και την ιστορία, είναι κοινό σημείο συνεννόησης για όλους και βοηθάει στον προγραμματισμό των ενεργειών για το μέλλον. Η ακρίβειά του λοιπόν είναι σημαντική για τον άνθρωπο και βασικό στοιχείο για την καταμέτρηση του χρόνου σαν μέγεθος γενικότερα.

Ποιός είναι αρμόδιος για την ορθότητα και ακρίβειά του; Μα φυσικά η επιστήμη της Αστρονομίας, ή γενικότερα η επιστήμη, γιατί αυτή έχει την γνώση και την δυνατότητα για κάτι τέτοιο, αφού η ισημερία είναι συγκεκριμένη αστρονομική στιγμή-φαινόμενο. Δεν μπορούν λοιπόν να υπάρχουν διαφορετικά ημερολόγια, πέρα από αυτό που η επιστήμη καθορίζει και δέχεται και εφαρμόζει η κοινωνία. Το θέμα είναι πώς και γιατί εμπλέκεται η Εκκλησία με την επιστήμη σε αυτό το θέμα και γιατί η Εκκλησία έρχεται σε αντίθεση ή αγνοεί την Επιστήμη και μπερδεύει τελικά την κοινωνία στις χαζομάρες της;

Αυτό που τους ενδιαφέρει είναι το πότε θα εορτάζονται οι χριστιανικές γιορτές και ακόμα περισσότερο το Πάσχα που τουλάχιστον για τους ορθόδοξους είναι η σπουδαιότερη εορτή. Ο υπολογισμός του Πάσχα με την απόφαση της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου (να σημειωθεί ότι τότε η Εκκλησία χρησιμοποιούσε το μακεδονικό ημερολόγιο) πρέπει να γίνεται την πρώτη Κυριακή μετά την πρώτη πανσέληνο μετά την εαρινή ισημερία. Έτσι, η Εκκλησία μπαίνει και στα χωράφια της επιστήμης και έχει λόγο ακόμα και για αστρονομικά θέματα. Νομίζεται ότι υπερβάλλω; Ας δούμε πως γίνεται αυτό.

Το Πάσχα σύμφωνα με τους Εβραίους (μην ξεχνάμε ότι είναι εβραϊκής επινόησης λέξη και εορτή), εορτάζεται την πρώτη πανσέληνο μετά την εαρινή ισημερία, σε ανάμνηση του “περάσματος” από την Αίγυπτο, της “Εξόδου” δηλαδή. Πάσχα (Πεσάχ) σημαίνει “Πέρασμα”. Οι χριστιανοί αποφασίζουν να συνεχίσουν την εορτή αυτή με νέα σημασία και παραπλήσια αλλά πάντα μεταγενέστερη ημερομηνία. Έτσι, καθορίζεται ως η πρώτη Κυριακή μετά το εβραϊκό Πάσχα. Δηλαδή, η πρώτη Κυριακή μετά την πρώτη πανσέληνο μετά την εαρινή ισημερία, και αν συμπέσει με το εβραϊκό, τότε μεταφέρεται μια εβδομάδα μετά. Την περίοδο που έγινε η Α΄ Οικουμενική, το λάθος του ημερολογίου ήταν τρεις μέρες, για την εποχή πρακτικά χωρίς σημασία.

Η κατάσταση στην Ανατολή

Πρόταση για την διόρθωση του ημερολογίου ήδη έγινε στην Ανατολή, στο Βυζάντιο τον 14ο αιώνα. Γιατί λέτε να μην τελεσφόρησαν; Μα φυσικά λόγω της Εκκλησίας και της συντηρητικής νοοτροπίας που είχαν επιβάλει, δηλαδή την κατάργηση της λογικής.

Ο Νικηφόρος Γρηγοράς, μαθητής στην Αστρονομία του Θεόδωρου Μετοχίτη, είχε την τύχη να βρίσκεται στην αυλή του Ανδρόνικου Β΄ Παλαιολόγου, που τον διόρισε “χαρτοφύλακα” σε μια από τις μικρές αναλαμπές του Βυζαντίου. Η συγκεκριμένη αναλαμπή που περιελάμβανε μια σύντομη επιστημονική και καλλιτεχνική άνθηση, σήμερα λέγεται κατ’ ευφημισμόν “Δεύτερη Βυζαντινή ή και Παλαιολόγεια Αναγέννηση”, αλλά στην ουσία ήταν η δεύτερη και τελευταία αποτυχημένη προσπάθεια

αναγεννήσεως του Βυζαντίου, που έπνιξε η αντιλατινική λαίλαπα και η αμάθεια και δεισιδαιμονία του λαού. Ήταν μια εποχή στην οποία ο δάσκαλός του ο Θεόδωρος, εκλιπαρούσε τους μαθητές του να μην τολμήσουν αν θέλουν την ζωή τους, να ασχοληθούν με οτιδήποτε έχει να κάνει με τις δοξασίες της Εκκλησίας, γνωρίζοντας την τύχη των προηγούμενων, όπως ο Ιταλός που θεωρούσε την φιλοσοφία ανώτερη της Θεολογίας και τον έφαγε το μαύρο σκοτάδι. Ήταν η εποχή που τόσο ο Μετοχίτης όσο και ο Γρηγοράς στα έργα τους αλλά και στις διδασκαλίες τους, προσπαθούσαν να πείσουν την θεουσοκτυπημένη και αμόρφωτη κοινωνία της εποχής τους, για την αξία της Αστρονομίας και ότι αυτή δεν έχει σχέση με την Αστρολογία, όπως φανταζόντουσαν οι επηρμένοι από τους καλόγερους και τις δεισιδαιμονίες Βυζαντινοί.

Το 1324, ο Γρηγοράς που παρεμπιπτόντως “διεκλήρυττε απροκάλυπτα ότι είναι «Έλλην»”, και ήταν και φλογερός αντιπαλαμιστής, πρότεινε την διόρθωση του ημερολογίου το οποίο ήδη είχε ξεφύγει 7 ημέρες στον Ανδρόνικο, που λέγεται ότι δεν είχε αντίρρηση μεν, αλλά αρνήθηκε να την πραγματοποιήσει, από τον φόβο λαϊκών και εκκλησιαστικών αντιδράσεων. Παρόμοιο διορθωμένο ημερολόγιο φαίνεται να είχε δημιουργήσει αργότερα ο Πλήθων ο Γεμιστός. Τελικά οι αλλαγές υιοθετήθηκαν και επιβλήθηκαν 254 χρόνια αργότερα όπως είδαμε, από τον πάπα Γρηγόριο ΙΓ΄ στην αιρετική για τους ορθόδοξους Δύση, στην διάρκεια ακόμα της Αναγέννησης, αλλά η Ανατολή δεν τις δέχτηκε γιατί δεν υπήρχε περίπτωση τότε να δεχτούν κάτι που έκανε ο πάπας που σίγουρα (αν και ορθό) θα ήταν...εκ του πονηρού.

Να σημειωθεί, ότι την εποχή εκείνη υπήρξε η διαμάχη περί του “ησυχασμού” που τελείωσε με νίκη των ησυχαστών ή και παλαμιστών όπως λεγόντουσαν. Την νίκη επικύρωσε η Σύνοδος του 1341 που αποδέχθηκε ότι μόνο η συνεχής άσκηση και η πνευματική τελείωση μπορούν να επιτύχουν την “νοερή αίσθηση του ακτίστου φωτός” και την συνεχή επικοινωνία με τον Θεό. Καταδίκασε δε τους βαρλααμικούς, τους αντιπάλους τους, που πίστευαν σε αντίθεση, ότι με την λογική και την φιλοσοφία μπορούσαν να κατανοήσουν τα δόγματα, **κάτι που επικράτησε στην Δύση και έφερε τελικά την Αναγέννηση και τον Διαφωτισμό.** Στην ουσία, απαγόρευσαν δογματικά την λογική και την πραγματική φιλοσοφία. Το 1351 η Σύνοδος επανήλθε και καταδίκασε και τον Γρηγορά που πρότασε και αυτός την λογική στην φαντασία αφού συντάχθηκε με τον εκδιωχθέντα Βαρλαάμ, και οδηγήθηκε σε απομόνωση στην μονή της Χώρας, όπου και παρέμεινε, μέχρι που άλλαξε ο αυτοκράτορας. Το λείψανο του Γρηγορά όταν πέθανε το 1360, βεβηλώθηκε από τον αγριεμένο βυζαντινό όχλο (με αγάπη φυσικά), επειδή ήταν αντίπαλος του Παλαμά και των ησυχαστών και άκουσον άκουσον, οπαδός της λογικής, παρά μάλλον για τους ημερολογιακούς νεωτερισμούς του, που προφανώς ήταν αδύνατον να καταλάβουν οι επηρεασμένοι από τις θρησκευτικές χαρτορίχτρες κρετίνοι, που θεωρούσαν τους Λατίνους τότε βδελύγματα και όργανα του Σατανά, την ίδια εποχή που οι Οθωμανοί κατέλαβαν την Ηράκλεια και γλυκοκοίταζαν τα σπιτικά τους και τις φαμίλιες τους. Μπορεί φυσικά να έγινε και για τα δύο μαζί, αφού όπως λέει ο Μεταλληνός (στον αμέσως προηγούμενο σύνδεσμο) έχουν άμεση σχέση (ο φιλελληνισμός, αγάπη για την φιλοσοφία, η λογική και η θέση του για τον “ησυχασμό”), αλλά τι σημασία έχει;

Όσο ο σουλτάνος προστάτευε την Εκκλησία δεν τέθηκε θέμα ημερολογίου, και η

Δύση ήταν μακριά για να φανεί η υστέρηση. Μάλιστα, φαίνεται ότι μετά την μεταρρύθμιση του γρηγοριανού έγιναν τρεις ορθόδοξες σύνοδοι (1592, 1593, 1848) που καταδίκασαν το “αιρετικό” γρηγοριανό και αναθεμάτισαν όλους όσους το ακολουθούν. Με την Επανάσταση όμως η χώρα έκανε στροφή στην Δύση και κάποιες προσπάθειες εκπολιτισμού της. Το 1923 την εποχή της “Αβασιλεύτου”, με κυβέρνηση Γονατά, το ελεύθερο πλέον ελληνικό κράτος μετά από έριδες και παλινωδίες τριών τουλάχιστον ετών, καθυστερημένο όπως πάντα (3,5 αιώνες μετά τους Λατίνους και 6 αιώνες μετά τον Γρηγορά) και στην προσπάθεια να μην υπάρχει διαφορά από την υπόλοιπη Ευρώπη, αποδέχτηκε το νέο ημερολόγιο και η 16 Φεβρουαρίου του 1923 έγινε 1 Μαρτίου, βιάζοντας τελικά και την Εκκλησία να πάρει αντίστοιχη θέση, έναν χρόνο σχεδόν αργότερα. Στην πραγματικότητα έγινε σύνοδος και η Εκκλησία επέτρεψε στην πολιτεία να αλλάξει το ημερολόγιο! Η Εκκλησία υποχώρησε από την πίεση των καταστάσεων. Ήδη έχει κάνει τόσες προσπάθειες ώστε η εθνική εορτή να νοηματοδοτείται από μια αντίστοιχη θρησκευτική, κάτι που θα χάλαγε αφού για παράδειγμα το ίδιο το 1923, άλλη μέρα εορτάστηκε η Ελληνική Επανάσταση και άλλη ο Ευαγγελισμός (μετά 12 ημέρες). Το αποδέχτηκε λοιπόν και για δική της χρήση, τον επόμενο χρόνο (αν και έπεσε πολύ ξύλο μεταξύ τους) τελικά και σαν θρησκευτικό, αφού δεν μπορούσε να κάνει και αλλιώς, αλλά...όχι ακριβώς:

- Δημιουργήθηκε ένα σχίσμα με την πλέον βαθιά και ακραία μερίδα του ποιμνίου, τους παλαιοημερολογίτες, νυν ΓΟΧ (δηλαδή Γνήσιοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί), που ούτε να το ακούσουν δεν ήθελαν, κυρίως για να μην “φραγκέψουν” και διότι οι άγιοι όπως λένε ακόμα, πέθαναν ή μαρτύρησαν με το “παλαιόν”(!), ότι άλλη είναι η “ημερολογιακή ισημερία”(!!!), ή ότι είναι δογματικό θέμα, ότι είναι η παράδοση έτσι, και άλλα φαιδρά. Υπάρχουν δε αλληλοαφορισμοί του “παλαιού” με του “νέου”, και αλληλοθεωρούνται αιρετικοί. Στην πράξη το “παλαιόν” εκτός των άλλων, είναι μια ωραία μέθοδος διπλασιασμού των οφικίων και δυνατότητας να συνεχιστεί η καριέρα σε όσους διώχνονται από την Εκκλησία και να συνεχίζουν την δράση τους στους άλλους, περιλαμβάνουν τέλος το πλέον “ψεκασμένο” κοινό προβάτων, και έχουν και αυτοί διαφορετικές σχέτες.
- Στον υπολογισμό του Πάσχα, άρα και όλων των κινητών εορτών, χρησιμοποιεί ακόμα η σημερινή ελλαδική Εκκλησία το παλαιό ημερολόγιο, όσο και αν φαίνεται τελείως αλλόκοτο και παρανοϊκό. Δηλαδή για να καταλάβουμε τι ακριβώς λέμε: **Θεωρεί για τον υπολογισμό του Πάσχα και για την εποχή που ζούμε αυθαίρετα, ότι η εαρινή ισημερία**

γίνεται στις 3 Απριλίου, πράγμα που είναι ψευδές και αντιεπιστημονικό, αφού αυτή συμβαίνει μεταξύ 20 και 22 Μαρτίου. Ήδη με τον υπολογισμό αυτό, το Πάσχα μπορεί να φθάσει μέχρι και το πρώτο δεκαήμερο του Μαΐου. Ενδιαφέρον θα έχει σε μερικούς αιώνες, με την λογική αυτή, το Πάσχα μπορεί να εορτάζεται κοντά στο ηλιοστάσιο του Ιουνίου μέσα στο κατακαλόκαιρο. Στις υπόλοιπες σταθερές εορτές ακολουθεί το κανονικό (όχι και τόσο κανονικό) ημερολόγιο, δηλαδή και με τον αστυφύλαξ και με τον χωροφύλαξ, ή άλλως από όλα έχει ο μπαξές για να πούμε ότι και δεν μένουμε πίσω από την κοινωνία, αλλά και ακολουθούμε την παράδοση*! Τέλος να τονίσουμε ότι ακόμα και στις ακίνητες εορτές (εορτολόγιο) λένε, αν και τα κείμενά τους έχουν άλλη γνώμη, ότι δεν έγινε αποδοχή του “βλάσφημου” και “αιρετικού” γρηγοριανού, αλλά ενός παραπλήσιου που του μοιάζει πολύ. Ναι αγαπητοί με την βοήθεια του ορθόδοξου Σέρβου αστρονόμου Μιλουτίν Μιλάνκοβιτς έφτιαξε η Ορθόδοξη Εκκλησία, δικό της “ορθόδοξο” ημερολόγιο, που το λένε “διορθωμένο ιουλιανό”. Αυτό μοιάζει με το γρηγοριανό αλλά δεν είναι. Αν και είναι κατά τι πιο ακριβές, έχει αρκετά δυσκολότερες διορθώσεις. (Από τα επαιώνια έτη, έχει δίσεκτα μόνον εκείνα, που διαιρούμενα με το 9, δίνουν υπόλοιπο 2 ή 6, δηλαδή 200, 600 1200 κ.λπ., Αυτή τη στιγμή [από το 1600 και μετά] ταυτίζονται αλλά το 2800 που είναι δίσεκτο για το γρηγοριανό μέχρι το 2900, θα πηγαίνει μία μέρα εμπρός. Η μέρα αυτή διαφορά θα παγιωθεί μετά το 5200. Δέστε τις διαφορές των τριών ημερολογίων στο Παράρτημα).

[*Εδώ αξίζει να δοθεί σημασία στην ταύτιση αυτής της λογικής της “παράδοσης” που χρησιμοποιεί η Εκκλησία με την λογική των περισσότερων αστρολόγων, που ενώ τα ζώδια έχουν μετακινηθεί κατά ένα στην εκλειπτική, εκείνοι ακολουθούν το παραδοσιακό λάθος σύστημα αναφοράς του ουρανού, πριν από 2000 χρόνια και έχουν και αντίστοιχα επιχειρήματα στην “παράδοση και τους συμβολισμούς της αστρολογίας”.]

- Τέλος, το παλαιό ημερολόγιο συνολικά, δηλαδή τον υπολογισμό της ανακριβούς ισημερίας και όχι μόνο για το Πάσχα αλλά για όλες τις εορτές κινητές και ακίνητες, ακολουθούν οι κοινότητες του Αγίου Όρους και τα πατριαρχεία της Ρωσίας, και των Ιεροσολύμων και εκκλησίες της Σερβίας, ΠΓΔΜ αν και δεν συγκαταλέγονται με τους παλαιοημερολογίτες! Πως γίνεται αυτό, δηλαδή να είναι στην πράξη παλαιοημερολογίτες αλλά όχι στην “όψη” δεν γνωρίζω, ρωτήστε έναν παπά και αν πάρετε λογική και κατατοπιστική απάντηση ενημερώστε μας παρακαλώ. Θα μου πείτε βέβαια ότι κάποιος από αυτούς, μέχρι πριν λίγο μετρούσαν τις χρονολογίες...“Από Κτίσεως Κόσμου”, τι άλλο να πούμε.

Υπάρχουν τρεις λόγοι για την χρήση του παλαιού ημερολογίου από την Εκκλησία στον υπολογισμό του Πάσχα:

1. Ο πρώτος είναι ο τυπικός. Υποτίθεται ότι υπάρχει μια αυστηρή παράδοση αλλά και σχετικός κανόνας από την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο για το πως θα εορτάζεται το “Πασχάλιο”, που φαίνεται ότι απαγορεύει τέτοιες...επιστημονικές αλλαγές!
2. Ο δεύτερος και νομίζω ο σημαντικότερος, είναι το περίφημο “θαύμα” της μαγγανείας του “Αγίου Φωτός”, που υποτίθεται ότι ο ίδιος ο Θεός στέλνει κάθε χρόνο ανελλιπώς στον ορθόδοξο πατριάρχη Ιεροσολύμων και μόνον. Το θαύμα το κάνει φυσικά (ο Θεός μην το ξεχνάμε) με το “παλαιό”, τώρα αν αυτό δεν είναι σωστό και το “νέο” είναι καλύτερο, τι σημασία έχει, τόσο το χειρότερο για το “νέο”. Και όλα αυτά γιατί υπάρχει ένα μεγάλο πρόβλημα: **Πώς θα πείσουν τα πρόβατα ότι ο Θεός άλλαξε και αυτός ξαφνικά γνώμη και θα κάνει πλέον το “θαύμα” του με το νέο το σωστότερο γρηγοριανό ή έστω το δικό τους “διορθωμένο ιουλιανό” και όχι με το παλαιό το προβληματικό ιουλιανό ημερολόγιο που χρησιμοποιούσε και χρησιμοποιεί ακόμα μέχρι τώρα, μην γνωρίζοντας (ο Θεός) πότε είναι η πραγματική ισημερία;**
3. Τέλος και επίσης σημαντικό: Πώς θα δεχτούν να κάνουν το ίδιο Πάσχα με τους αιρετικούς καθολικούς οι ορθόδοξοι; Ξέρουμε όλοι ότι πλημμυρίζουν από “αγάπη”, αλλά όχι και τόσο για να συνεορτάσουν μαζί τους τα πάθη και την ανάσταση του κοινού θεού τους και το χειρότερο να τους ακολουθήσουν, αφού αυτοί οι αιρετικοί είχαν αυτή την ιδέα πρώτοι. Μην ξεχνούμε ότι για τους ορθόδοξους και ειδικότερα για τα πλέον ακραία πρόβατα (ΓΟΧ) ο συνεορτασμός με αιρετικούς είναι μεγάλη βλασφημία (τώρα γιατί στα Ιεροσόλυμα γίνεται αυτό και μάλιστα στον ίδιο χώρο στον ναό της “Αναστάσεως”, είναι άλλο θέμα πολλών χρημάτων).

Πέρα από τις μικρές και ηλίθιες αφορμές που βρίσκουν για να τονίζουν την διάσπασή τους και την αμέριστη τους διάθεση για “αγάπη” οι χριστιανοί, η διάσταση της Εκκλησίας και του Χριστιανισμού με την Επιστήμη δεν είναι κάτι καινούργιο για τους τακτικούς αναγνώστες του ιστοτόπου αυτού. Είναι γνωστή άλλωστε από την ανιστορικότητα και μυθοποιητικότητα των συχνά αντιφατικών “θεόπνευστων κειμένων” της, από την αντιεπιστημονικότητα και την πληθωρικότητα μαγείας και μαγγανείας που περιέχουν, από την απαξίωση έως και

άρνηση της γνώσης και της έρευνας σε αντιδιαστολή με την τυφλή πίστη που προβάλλουν, από την απόλυτη ανθρωποκεντρικότητα της κοσμολογίας της, την ανθρωπομορφικότητα και αμφίβολη ιστορικότητα του φερόμενου ως θεού-θεών της, την απαξίωση της γήινης πραγματικότητας προς όφελος ενός φανταστικού Επέκεινα, την απόλυτη σιγουριά για την “απόλυτη αλήθεια” που ξέρουν πολύ καλά γιατί τους την είπε ο φανταστικός θεός τους και τέλος από την ιστορική πορεία τους, δηλαδή τις πράξεις τους, όπως την επιβολή του Μεσαίωνα, την μόνιμη συντήρηση και την άρνησή τους και κωλυσιεργία για οποιαδήποτε αλλαγή στα 1400 χρόνια που μας έχουν κάτσει στο σβέρκο. Στο θέμα του ημερολογίου έχουμε απλά ένα χαρακτηριστικό δείγμα της σχέσης τους με την λογική, την πραγματικότητα, την επιστήμη και της απαξίωσης τους για αυτές και φυσικά την πραγματική σχέση τους με την “αγάπη” που συνέχεια διαλαλούν.

Βλέπουμε λοιπόν ότι η Εκκλησία λόγω της προβληματικής παράδοσής της που αυτή την ονομάζει ιερή, λόγω κανόνων, “θαυμάτων”, αγκυλώσεων, αλλά και υπερβολικής “αγάπης”, προς τους ομόθρησκους, εμπλέκεται ακόμα και σε άσχετες καταστάσεις με την Επιστήμη, έχει άποψη και στρεβλώνει ένα θέμα που είναι καθαρά πολιτικό και αστρονομικό. Προσπαθεί ακόμα και αν δεν μπορεί ευθέως να την αμφισβητήσει, να λειτουργεί και να επιβάλλει στο ποίμνιο αλλά και στην χώρα μας, τραγελαφικές, μεσοβέζικες, αυθαίρετες και αντιεπιστημονικές λύσεις, που να φαίνεται ότι εξελίσσονται μεν, αλλά τελικά όλα να είναι τα ίδια, και που προσβάλλουν την νοημοσύνη του ανθρώπου.

Παράρτημα

Αιώνια έτη στα 3 ημερολόγια και διαφορά σε ημέρες σε σχέση με το γρηγοριανό

Έτος	Ιουλιανό, δίσεκτοι αιώνες (δίσ.=>διά 4 > 1 μέρα επιπλέον)	Διαφορά ιουλιανού από γρηγοριανό σε ημέρες	Γρηγοριανό, δίσεκτοι αιώνες (δίσ.=>διά του 400=0)	Διορθωμένο ιουλιανό, δίσεκτοι αιώνες (δίσ.=>διά του 9 με υπόλοιπο 2 ή 6)	Διαφορά διορθωμένου ιουλιανού από γρηγοριανό σε ημέρες
100	δίσεκτο	1			0
200	δίσεκτο			δίσεκτο	-1
300	δίσεκτο	-1			-1
400	δίσεκτο	-1	δίσεκτο		0
500	δίσεκτο	-2			0
600	δίσεκτο	-3		δίσεκτο	-1
700	δίσεκτο	-4			-1
800	δίσεκτο	-4	δίσεκτο		0
900	δίσεκτο	-5			0
1000	δίσεκτο	-6			0
1100	δίσεκτο	-7		δίσεκτο	-1
1200	δίσεκτο	-7	δίσεκτο		0
1300	δίσεκτο	-8			0
1400	δίσεκτο	-9			0
1500	δίσεκτο	-10		δίσεκτο	-1
1600	δίσεκτο	-10	δίσεκτο		0
1700	δίσεκτο	-11			0
1800	δίσεκτο	-12			0
1900	δίσεκτο	-13			0
2000	δίσεκτο	-13	δίσεκτο	δίσεκτο	0
2100	δίσεκτο	-14			0
2200	δίσεκτο	-15			0

2300	δίσεκτο	-16			0
2400	δίσεκτο	-16	δίσεκτο	δίσεκτο	0
2500	δίσεκτο	-17			0
2600	δίσεκτο	-18			0
2700	δίσεκτο	-19			0
2800	δίσεκτο	-19	δίσεκτο		1
2900	δίσεκτο	-20		δίσεκτο	0
3000	δίσεκτο	-21			0
3100	δίσεκτο	-22			0
3200	δίσεκτο	-22	δίσεκτο		1
3300	δίσεκτο	-23		δίσεκτο	0
3400	δίσεκτο	-24			0
3500	δίσεκτο	-25			0
3600	δίσεκτο	-25	δίσεκτο		1
3700	δίσεκτο	-26			1
3800	δίσεκτο	-27		δίσεκτο	0
3900	δίσεκτο	-28			0
4000	δίσεκτο	-28	δίσεκτο		1
4100	δίσεκτο	-29			1
4200	δίσεκτο	-30		δίσεκτο	0
4300	δίσεκτο	-31			0
4400	δίσεκτο	-31	δίσεκτο		1
4500	δίσεκτο	-32			1
4600	δίσεκτο	-33			1
4700	δίσεκτο	-34		δίσεκτο	0
4800	δίσεκτο	-34	δίσεκτο		1
4900	δίσεκτο	-35			1
5000	δίσεκτο	-36			1
5100	δίσεκτο	-37		δίσεκτο	0

5200	δίσεκτο	-37	δίσεκτο		1
5300	δίσεκτο	-38			1
5400	δίσεκτο	-39			1
5500	δίσεκτο	-40			1
5600	δίσεκτο	-40	δίσεκτο	δίσεκτο	1
5700	δίσεκτο	-41			1
5800	δίσεκτο	-42			1
5900	δίσεκτο	-43			1
6000	δίσεκτο	-43	δίσεκτο	δίσεκτο	1
6100	δίσεκτο	-44			1
6200	δίσεκτο	-45			1
6300	δίσεκτο	-46			1
6400	δίσεκτο	-46	δίσεκτο		2
6500	δίσεκτο	-47		δίσεκτο	1
6600	δίσεκτο	-48			1
6700	δίσεκτο	-49			1
6800	δίσεκτο	-49	δίσεκτο		2
6900	δίσεκτο	-50		δίσεκτο	1
7000	δίσεκτο	-51			1

Φιλίστωρ

Παραπομπές

- Μετατροπή σε διαφορετικά ημερολόγια.
- Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού, “Νικηφόρος Γρηγοράς”.
- Θεόδωρος Ντίνας, “Επιστήμη και Θρησκεία κατά τον 14ο αιώνα. Η περίπτωση του Νικηφόρου Γρηγορά”.
- Γεώργιος Μεταλληνός (ΟΟΔΕ), “Ήσυχαστές και Ζηλωτές: Πνευματική ακμή και κοινωνική κρίση στον Βυζαντινό 14ο αιώνα”.
- Ι. Καρδάσης, “Η Εκκλησία και το Ημερολόγιο”.

- Συζήτηση ορθοδόξων περί ημερολογίου, έκτακτον.
- Δημοσιεύσεις σχετικές με το πως η Εκκλησία αποδέχθηκε το νέο ημερολόγιο.